

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voievod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

SUMAR :

O ochire retrospectivă asupra pedepselor, și în special, asupra executării pedepsei cu moarte în diferitele timpuri și în diferitele țări de d-l D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Înalta Curte de casație și Justiție, s. I: *Ecaterina G. Zottu cu Regia Monopolului Statului.*

Idem, s. II: *Stelian G. Săvulescu cu Ad-ția financiară Prahova, recurs fiscal.*

Idem: *Perceptorul circumscripției 25 Caracal cu Dumitru N. Istrate și Voicu Barbu, recurs fiscal.*

Idem: *Șmil Hahamu cu Ad-ția financiară Neamțu, recurs fiscal.*

Idem: *Constantin Zăgănescu și C. Munteanu, cere ștergerea d-lui Simion Pătrulescu din listele electorale ale coleg. I de comună din Slatina.*

Idem: *T. C. Mănescu, cere înscrierea sa în listele electorale ale colegiului I comună.*

Idem: *Const. I. Nenișor cere ștergerea lui I. Bocan din listele electorale ale coleg. I de cameră și II de senat.*

Judecătoria ocolului VI București: *D. C. Butculescu cu C. E. Rosen.*

Erată.—Informațiuni.—Bibliografie.

O ochire retrospectivă asupra pedepselor, și în special, asupra executării pedepsei cu moarte în diferitele timpuri și în diferitele țări.

Interesanta materie a lucrului judecat, scrisă de Directorul nostru, d-l D. Alexandresco, se află actualmente sub tipar. Ea va fi în curând scoasă la lumină, și va termina volumul al VII-ea a Comentariilor sale de drept civil, care este ultimul al Obligațiilor.

Capitolul, ce autorul consacră în acest volum autorității lucrului judecat în materie represivă, este cu deosebire interesant. În coala tipărită ce avem sub ochi, găsim câte-va observații, pe cari le reproducem astăzi, fiind convinși că facem o adevărată plăcere cititorilor noștri.

Vorbind de maltratarea părinților de către copiii lor, autorul citează o hotărîre curioasă a Parlamentului din Bordeaux, din luna Maiu 1854. Eată acea hotărîre:

«La Cour condamne François Fontaneau, atteint et convaincu d'avoir battu son père, à faire amende honorable au parquet de la Cour, en chemise, la tête et pieds nus, à genoux, la hart au col et à sa main une torche de cire ardente, demander pardon à Dieu, au Roy, à la justice et à son père, et après être battu et fustigé jusqu'à effusion de sang par les lieux accoutumés

de Bordeaux, ayant à sa tête un écriteau : *Fils ingrat, désobéissant et insoumis de fait et de paroles envers son père*; comme aussi est condamné à faire semblable amende au parquet de la justice de Guitres, où le présent arrêt sera lu publiquement, et après sera ledit Fontaneau battu et fustigé jusqu'à effusion de sang, et ce fait, la Cour le bannit à perpétuité du ressort du Parlement, et dans le cas où il seroit trouvé dans ce ressort, ordonne ladite Cour qu'il sera pendu et étranglé, sans autre forme de procès (1)».

Vorbind de crima de părintucidere sau paricid, autorul citează vechile noastre legiuiri, foarte interesante în această privință. Următorul paragraf din Pravila lui Vasile Lupu denotă un adevărat patriotism: «Cela ce-și va hideni moșea și nașterea de unde aș născut, mai cumplit să-l certe de cât pre un ucigător de părinți, de vreme ce se cade mai bine să-și ferească și să-și socotească neștina moșea de cât părinții ce l'aș născut».

Eată care era pedeapsa paricidului, după această pravilă: «Căruia i se va tâmpla de să-și ucigă pre tată-său, în zilele cele vechi, întâi îl bătea cu vine de boi verzi foarte tari, și atunci viu îl băga într'un sac și într'acel sac și un dulău și un cucoș și o năpărcă și o moimă (mămuță), și de acia îl arunca în mare cu toate aceste, de vre a fi aproape marea, iară de nu, îl lepăda unde știea nește heri selbatice. Iară acum, lasă pre voia giudefului, îi dă moarte mai cumplită de cât altora, cum s'ar dice, întâi, îi tăie mâna cea ce aș ucis într'acel loc unde aș ucis pre tată-său, și deacia îl leagă de coadele cailor și'l duc trăgând pe uliță până la locul cel de pierzare, și întâi îi taie capul; deacia îl tăie platovițe sau și într'alt chip, după cum îi va părea giudefului, iară nici într'un chip nu se cade să'l îngroape în pământ». De aceea, Andronachi Donici dispune ca paricidul să fie ars (art. 8, capit. 41).

Pravila lui Matei Basarab cuprinde dispoziții identice (glava 243) cu acea a lui Vasile Lupu. Ca și astăzi (art. 252 C. pen.), paricidul nu era nici atunci scuzabil. «Cela ce va ucide pre tată-său sau pre mamă-sa, și pentru să-și mai micșoreze certarea dice că aș greșit într'o mânie, sau va dice că l'aș ucis de frică, că s'aș temut să nu ucigă tată-său pre densus, atunci să nu i se bage în seamă nimică acestea răspunsuri, măcar le-ar dice cât ar

(1) Vezi Desmaze, *Curiosités des anciennes justices d'après leurs registres* (Paris, 1867), p. 329.

dice atunci, tot să-l certe ca pe un ucigător de părinți». (Pravila lui M. Basarab (glava 244) și a lui Vasile Lupu, capit. «Pentru cel ce va ucide pre tată-său sau înmăsa, ce certare va avea»).

Un călugăr arab, care a călătorit prin țările române între anii 1650—1660, archidiaconul Pavel de Allepu, zugrăvește în colorii foarte negre poporul moldovenesc: «Nălțimea sa beiful Vasile-Vodă (este vorba de Vasile Lupu), dice el, ține divan în toate zilele; însă divanul de sâmbătă în specie pentru judecări criminale, osândind la moarte pe ucigași, și eliberând pe cei discolpați. Dumnezeu A-tot-puternic n'a creat pe fața pământului un alt popor mai vicios de cât Moldovenii, cari toți sunt ucigași și furii (?). Registrul de judecări constată că, în cei aproape 23 ani ai domniei beifului Vasile, fură pedepsiți cu moartea peste 40000 tâlhari, și cu toate astea, pentru prima crimă, el nu omorea, ci pedepsea cu bătea, torturi și punerea la stâlp, și apoi, îi lăsa liberi, pentru a doua crimă, tăia o ureche, pentru a treia crimă, cea-l'altă ureche; și abia pentru a patra crimă condamnă la moarte. Noi înșine vedurăm aci un lucru de oroare. Moldovenii osândesc la moarte până și pe preoții lor; și cu toată asprimea beifului, răul tot nu se mai îndreaptă.

«Femeile și fetele sunt lipsite de ori-ce modestie și cuviință, de și beiful le taie nasurile, le pune la stâlp și adese le înecă, în cât mai multe mii au perit, dar toate astea nimic nu ajută pentru îndreptarea moralității lor Postul cel mare e foarte păzit de către Curte și clasele cele de sus, dar poporul de jos nu păzește nici un post, nu face nici o rugăciune, pare a nu ținea nici o religie. Ei sunt creștini numai de nume, și preoții lor le dau pildă de a petrece nopți întregi în desfrânări și beții. Am fost martor a acestor scene în Moldova, dar în Țara-românească, pe care D-zeu s'o păzească, e cu totul alt-fel; religiositatea locuitorilor, moderațiunea lor și buna purtare sunt extreme, etc.» (2).

Pentru a reveni la Vasile Lupu și Matei Basarab, de la cari ne-am depărtat puțin, pedeapsa paricidului, pe care ei o menționează în textele sus-citate, nu este de cât cea prevăzută în L. 9, Pr., Dig., *De lege Pompeia de parricidiis*, 48, 9: «*Pœna parricidii more majorum hæc instituta est, ut parricida virgis sanguineis verberatus, deinde culeo insuatur cum cane, gallo gallinaceo, et vipera, et simia: deinde in mare profundum culeus jacitur. Hoc ita, si mare proximum est; alioquin, bestiis objicitur secundum divi Hadriani constitutionem*» (3).

(2) Acest însemnat document, care, în unele privințe, ar părea că descrie starea de astăzi, ear nu cea din mijlocul secolului al XVII, este scris în limba arabă. El a fost tradus în limba engleză de *Belfour*, și tipărit la Londra în 1836. O traducere în limba română de pe cea engleză a fost făcută de d-l G. T. Caliman, și a fost publicată la 1865, de d-l Hajdău în *Arhiva istorică a României*, t. II, partea II, p. 59 urm. Rëndurile mai sus extrase, care ne arată, într'un mod poate cam exagerat, trista stare în care se aflau pe atunci locuitorii Moldovei, se pot vedea în sus țisa Revistă, p. 68, 69.

(3) Veđi și Legea unică Cod., *De his qui parentes vel liberos occiderunt*, 9, 17: — Instit., *De publicis judiciis*, 4, 18 § 6 — Paul, în sentințele sale, ne arată, că în timpurile lui, paricidul era ars de viu (cpr. Andr. Donici, § 8, capit 41), sau aruncat la animale: «*Lege Pompeia de parricidiis tenetur, qui patrem, matrem, avum, aviam, fratrem, sororem, patro-*

Animalele nenorocite, cari erau sacrificate cu această ocazie, și cari aveau menirea de a sfășia pe culpabil, erau un simbol al perversității sale, căci cucoșul însemna aroganța condamnatului, vipera, despre care se prelindea că se naște sfășiind pân-tecele mamei sale, însemna ura contra părinților, iar cănele, însemna turbarea de care era presupus a fi cuprins autorul comiterei acestei crime monstruoase (4).

Sacul în care criminalul era închis împreună cu animalele mai sus vorbite, era un burduf de piele de boiu (*culeum* sau *culeus*), în care apa nu putea să pătrundă, așa că condamnatul murea asfixiat. Cicerone, acest mare geniū al antichității, în loc de a se rădica contra barbariei legilor romane, admiră supliciuul edictat de legea Pompeia, fiind-că el lipsea pe culpabil de elementele necesare existenței omului, apa, aerul și pământul: «*O singularem sapientiam! nonne videatur hunc hominem et rerum natura sustulisse et eripuisse, cui repente cœlum, solem, aquam, terramve ademerunt?*» (5).

Cele-l'alte moduri de executare a pedepsei cu moarte, pe lângă înecarea saū mai bine zis asfixierea, consistau în supliciuul rotei (*supplicium rotæ*), în arderea și îngroparea de viu a condamnatului, în spânzurare, strangulare, decapitare (*capitis amputatio, decolatio*), etc. Se vede că toate aceste barbarii nu ajungeau, căci, spre rușinea neamului nostru, un Domn român, Vlad Țepeș, a mai inventat și țapa! «Hoții cei vestiți, dice Andronachi Donici (art. 9, capit. 41), cari țin drumurile, făcând prăzi și ucideri, după lege, se înțapă».

Supliciuul rotei era următorul: Condamnatul era legat cu o funie de coada unui cal (pedeapsă menționată și de Vasile Lupu în textul suscitāt), și târit

num, patronam occiderit. Hi, etsi antea insuti culeo in mare præcipitabantur, hodie tamen vivi exuruntur, vel ad bestias dantur». (Pauli senten., 5, 24, *Ad legem Pompeiam de parricidiis*). — În vechiul Cod penal al Germaniei (*Allgemeines Landrecht für die Preussischen Staaten*, partea II, tit. 20, § 873), paricidul era bătut în public, și târit pe o targă până la locul supliciuului, spre a fi rupt cu începere de la picioare. Astăzi, după Codul actual, pedeapsa este moartea saū reclusiunea, după cum există saū nu premeditare (art. 211 și 215). Cpr. art. 365 C penal italian, art. 304 C penal olandez art. 35, capit. 14 C. pen. suedez, etc. (Acest din urmă Cod consideră calitatea de rudă ca o circumstanță agravantă, fără a arata însă rezultatul acestei agravațiuni). Vechiul Cod penal prusac, din 1851 pedepsea cu moartea omorul unui ascendent legitim saū natural (art. 179). — În Franția, paricidul, este condus la locul execuțiunii, în cămașă, cu picioarele goale și cu capul acoperit de un val negru. Acolo, înainte de executare, se citește poporului decisiua de condamnare (art. 13 C. pen.). «Osânditul la moarte, pentru omor sevêrșit asupra părinților săi, dice art. 11 din vechiul Cod penal al Țarei românești, se va duce la locul osândei, i se va citi întâi în vileag (în public) hotărîrea de osândă, și apoi se va omori». «Daca cine-va din cugetată răutate, dice art. 215 din vechiul Cod penal al Moldovei, va ucide vre o rudenie a sa din suitorii saū pogoritorii, saū lăturași, saū bărbatul pe femece, saū femece pe bărbat, saū socrul pe ginere, saū vitrigul ori mastiha pe fiastru saū pe fiastă, cum și sluga pe stăpân; atuncea indoită se socotește osândă vinovăției, și pe lângă cumplita pedeapsă a trupului cu bătea în public, pe toate ulițele orașului, în trei rënduri, spre vegherea faptei, se va osândi morței».

(4) Veđi discursul pronunțat de mult regretatul G. Filitti, procuror general la Inalta Curte de casație și justiție, în Bulet. Cas. anul 1881, p. 603 urm.

(5) *Pro Roscio*.

ast-fel până la locul supliciuului; acolo, el era pus pe niște lemne aședate cruciș, iar calăul îi sfărâma cu un drug de fer toate părțile trupului, și trupul ast-fel sfâșiat era trecut prin spițele unei roate de fer. Această pedeapsă cumplită este decretată, în 1156, de împăratul Frederic, supranumit Barbă-roșie (Frederic Barbe-rousse), pentru omorurile cu pândire sau precugetare. Ea figurează și în Carolina lui Carol al V-lea (6).

Osânda la moarte prin ardere, de care pome-nește atât Vasile Lupu cât și Andronachi Donici (art. 8, capit. 41) (7), și de care au abusat tribunalele Inchisițiunei, se aplica mai cu seamă ereticilor. Tribunalele bisericești întrebunțau de preferință focul, fiind că supliciuul se consuma fără vărsare de sânge, ceea-ce se pretindea a fi conform prescripțiilor bisericești, cari nu permiteau să curgă sânge: «*Ecclesia abhorret a sanguine*». E culmea nerușinării și a jesuitismului!

Pedeapsa îngropării de viu era și mai cumplită. Această pedeapsă, care, în vechime, se obicinua la Români, mai cu samă în privința femeilor, se aplica în evul mediu tot femeilor, cari în genere nu se ardeau, spre a nu se expune pentru un timp cât de scurt trupurile lor vederii spectatorilor. Cu toate acestea, Jeanne Darc, care a scăpat Fran-cia de Englezi, drept răsplată, a fost arsă în ziua de 30 Maiu 1431, și acela care a contribuit mai mult la pierderea eroinei, acela pe care ea l'a în-sămnat pentru vecinicie cu pecetea infamiei, strigându-i cu un glas moribond din mijlocul flăcărilor: «vladică, mor pentru tine», acela este episco-pul de Beauvais, Cauchon (de ce nu *Cochon*?), a cărui rămășițe au fost desgropate de popor și aruncate în gunoii.

Poporul este câte odată crud, dar mai tot-d'a-una drept în mânia sa!

Moartea prin împușcare, spânzurare, strangulare și prin decapitare este încă cea mai puțin odioasă; de aceea, ea se practică și astăzi în unele State pretinse civilizate. «Osânditul la moarte, dice art. 10 din vechiul Cod penal al Țării-românești (Știrbei), i se va tăia capul, ori se va împușca; și art. 12 din acelaș Cod, traducând art. 14 din Codul penal francez, adaugă: «Trupurile vinovaților omorâți, se vor da la familia lor, de îi vor cere, ca

(6) Vezi discursul menționat în Bul. Cas., *loco cit.*

(7) «Cela ce va fura cruce din biserică, măcar de va fi și de lemn, acela fură lucru sfânt și din loc sfânt; certarea lui este să-l spânzure sau să-l ardă în foc de viu», dice Vasile Lupu. § ultim capit. «Pentru furii cari țin drumurile fără arme, Pricina a 13 a» «Ori-cine va fura lucru sfânt de'n loc ca cela cinstit și sfânt, dice un alt paragraf din acelaș capitol, pe acesta să-l spânzure sau să-l ardă de viu în foc, de aceasta după cum va fi voia giudețului». Andronachi Donici pedepsea pe cei ce păcătuiau cu vite, cu tăerea mădulariului, pe cei ce furau din mormânturi, sau tipăreau bani, cu tăierea mânilor; pe cei ce prădau sfântul Altariu, cu scoaterea ochilor (art. 17 urm și 24 capit 41); pe cei ce jurau strâmb, cu tăerea limbei, etc. (Cpr. și Pravila lui M. Basarab, glava, 292). Vezi t. VII a Comentariilor noastre, p. 358, nota 1. După acelaș legiuitor, nașul care se împreuna cu fină-sa din botex, avea amândoi nasurile tăiete (art. 14, capit. 41). Cel ce lovea pe cine-va în ochi ca să-l chioarească, și i scotea ochiul, era pedepsit cu aceeaș pedeapsă (pedeapsa talionului) (art. 11, capit. 41), etc. După acelaș legiuitor, paricidul era ars de viu (art. 8, capit 41), etc.

să-i îngroape, însă fără nici o paradă», *sans aucun appareil*, dice textul francez.

Strangularea împrumutată de la Egiptieni, Evrei, Persani, etc. se practica și la Români în țările cu-cerite de densii. Osânditul se lega de gât cu o frânghie, și se spânzura de un copac (*arbor infelix*).

Decapitarea se executa altă dată prin sabie, spadă, topor, sau secure, și se întrebunțau mai cu seamă contra nobililor, din cauză că acest mod de executare nu aducea pentru rudele condamnatului pierderea evgeniei. «*En crimes qui méritent la mort*, dice un vechiu scriitor, Loysel (liv. VI, tit. 2, max. 26), *le vilain sera pendu, le noble décapité*».

Art. 12 din Codul penal francez introduce deci un principiu de egalitate când dice: «ori ce condamnat la moarte va avea capul tăiat». La noi, atât boerul cât și moșicul erau altă dată de o potrivă spânzurați, însă furca de care era spânzurat boerul era mai înaltă, pentru că și crima lui era mai mare. «In greșălele ce învață Pravila furci, dice Vasile Lupu, cum i hainia și viclesugul, când hiclenește pre Domnu-său, se va spânzura și boiarinul ca și cel mai prost, iară furcile boiarinului se fac mai înalte de cât aceluși mai mic» (8).

Decapitarea prin spadă sau topor devenea însă adese-ori înfioritoare, din cauza nemerniciei sau slăbiciunei calăului. Fie-care și aduce, în adevăr, cu durere aminte, că capul nefericitei Maria Stuart n'a căzut de cât în urma mai multor lovituri de topor. Se părea că capul nefericitei regine, îmbătrânit prin opt-spre-zece ani de temniță, nu voea să se despartă de trupul ei cel frumos, care nu pierduse încă toată splendoarea sa. «*Le bourreau montra aux assistants, qui fondaient en larmes, la tête séparée du corps, dic notele scrise și cu di de Henric al III-lea, et comme en cette montre la coëffure chut à terre, on vit que l'ennuy avait rendu toute chenue cette pauvre reine de quarante-cinq ans, après une prison de dix-huit ans*».

Pentru a înlătura reul mai sus semnalat, un medic, până atunci necunoscut, Dr. Guillotin, propune Adunării constituante introducerea unui instrument de supliciu, pretins nou, care însă, în realitate, funcționase în Italia încă din secolul al XV-lea, sub numele de *Manaya* (9), și care, câți-va ani după adoptarea lui, trebuia să fie stropit de sângele nevinovat a lui Ludovic al XVI-lea și a nenorocitei sale soție, Marie Antoinette. «*Avec ma machine*, strigă din răspuțeri Dr. Guillotin, *je vous fais sauter la tête en un clin d'œil, sans que vous éprouviez la moindre douleur*». La aceste cuvinte, Adunarea răsără în hohote, fără ca nici unul din membrii ei să fi putut prevedea că mulți din acei cari își expimau ast-fel neîncrederea în cuvintele oratorului, erau meniți, sermanii, să sue într'un scurt timp, ei cei d'întâi, treptele instrumentului fatal!

Cât pentru încrederea oarbă ce Guillotin avea în mașina sa infernală, ea este absurdă, căci s'au făcut experiențe asupra mai multor condamnați și s'a dovedit că decapitarea este departe de a produce moartea instantaneă. În America, țara progresului prin excelență, condamnații sunt omorâți

(8) Pravila lui Vasile Lupu, capit. pentru a 12-a priciră ce înmicsurează giudețul certarea.

(9) Vezi discursul menționat în Bulet. 1881, p. 612.

prin scânteia electrică. Va să zică oamenii de știință își aplică toată activitatea și inteligența lor la descoperirea și perfecționarea instrumentelor de distrugere: *Homo hominis lupus!* ⁽¹⁰⁾ Aceasta, în secolul în care trăim, se numește civilizație!

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secț. I

Audiența de la 15 Mai 1902

Președenția D-lui C. E. SCHINA, Prim-Președinte

Ecaterina G. Zotu cu Regia Monopolului Statului

Mine. — Saline. — Exploatare. — Monopolul statului. — Proprietate particulară. — Exploatare prin ocnă deschisă la suprafața terenului pe proprietatea particulară. — Exploatare fără o ast-fel de ocnă, prin galerii subterane. — Zeciuială convenită proprietarului solului. — Dacă se cuvine la ambele moduri de exploatare. — (Art. 126, 127 și 178 din regulamentul organic; art. 489 și 491 din Codul civil).

1. Dreptul de proprietate prevăzut în art. 489 din Codul civil se află modificat în puterea art. 491 din același cod în ceea ce privește minele de sare, și rămâne supus dispozițiilor cuprinse în regulamentul organic.

Așa, dupe art. 126 din regulamentul organic, statul este proprietarul sărei din mine iar nu stăpânul solului sub care se află mina.

2. Dreptul de zeciuială acordat prin art. 127 din regulamentul organic proprietarului pe moșia căruia s'a deschis gură de ocnă nu l'are și proprietarul din a căruia moșie statul extrage sare prin sistemul de galerii subterane, adică fără să deschidă gură de ocnă pe suprafața solului proprietății particulare sub care se află mina.

Decisiunea 191/902. — Respins, recursul făcut de Ecaterina G. Zotu contra decisiunii Curții de apel din București, s. II cu No. 101/98 dată în proces cu Regia Monopolului Statului.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Ch. Pherekyde;

⁽¹⁰⁾ Se vede că, încă de pe atunci, era obiceiul, păstrat și astăzi de poporul francez, de a traduce evenimentele cele mai însemnate ale zilei prin cântece comice, căci diarele timpului sunt pline de sarcasme la adresa pretinsului inventator a noului instrument. Eată un mic specimen a glumelor populare, cari se cântău pe socoteala lui :

Monsieur Guillotin,
Ce grand médecin
Que l'amour du prochain
Occupe sans fin,
Un papier en main
Prend la parole enfin,
Et d'un air bénin
Il propose
Peu de chose,
Qu'il expose
Eu peu de mots;
Mais l'emphase
De sa phrase
Obtient les bravos
De cinq ou six sots»
etc., etc.

Pe d-nii avocați B. Păltineanu și Broșteanu în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-nii avocați Eugeni Stătescu și P. Missir în combateri;

Asupra mijloacelor de casare invocate :

I. «Violarea și greșită interpretare a art. 126 și 127 din Regulamentul Organic al Munteniei, din care rezultă dreptul de zeciuială al proprietarului solului asupra a treia parte din produsul minelor de sare, exploatare de Stat pe proprietatea sa drept hotărît în bani, pe baza normelor din art. 127».

II. «Nemotivare și violare a art. 126 de oare-ce Curtea în mod greșit și fără nici o basă afirmă că menționatul articol ar considera pe Stat ca proprietar al minelor de sare, pe când legiuitorul regulamentar nu face de cât să conserve Statului, simplul său drept de monopol al exploatărei salinelor, iar deosebirea între alin. I și al II-lea al art. 127 departe de a face să se prezinte ca o inovație dreptul de zeciuială prevăzută în primul aliniat, precum se susținea de intimata Regie, nu face de cât să consacre zeciuiala conform vechilor așezăminte și să hotărască zeciuiala în bani pentru ocnă ce se vor deschide în viitor; plata zeciuielei în bani și bazele pe care ea urma să fie calculată, fiind singura inovație pe care o introducea regulamentul organic».

III. «Eroare de drept și falșă interpretare a art. 126 și 127 în comparație cu art. 178 și 179. Am demonstrat că situațiunea reglementată de art. 126 și 127 în ce privește drepturile proprietarului salinei prin drept de monopol este identică cu cea consacrată prin art. 178 și 179 pentru proprietarul oricărei alt-fel de mine față de Stat, în cas când el capătă dreptul de a exploata ori-ce mină, în cas de nevință sau neputință a proprietarului de a exploata. Curtea restălmăcind aceste texte, găsește că niște situațiuni contrarii ar fi create prin textele citate, pe când nici din litera nici din spiritul lor nu reese ceea-ce afirmă Curtea».

IV. «Violarea principiilor tradiționale ale vechei noastre legislațiuni, care în conformitate cu vechea legislațiune Bizantină au recunoscut dreptul de proprietate al superficialului asupra ocnelor de sare, față de Stat, exercitând simplul său drept de monopol asupra sărei, principiul consacrate prin alin. II de sub art. 127».

V. «Eroare grosieră de drept, când Curtea afirmă că art. 127 din Reg. Org. nu acordă proprietarului solului dreptul de zeciuială, de cât pentru gurile de ocnă ce s'ar deschide pe moșia lui, pe când nici textul nici spiritul art. 127 nu face să depindă dreptul zeciuielei de deschiderea unei guri de ocnă».

VI. «Eroare grosieră de drept și de fapt când Curtea afirmă că condițiunea de care vorbim în motivul precedent, ar rezulta din lucrările pregătitoare ale Reg. Org. și în special din adoptarea amendamentului vornicului Alexandru Filipescu, pe când în realitate lucrările pregătitoare dovedesc că în urma intervenției președintelui Kisseleff, care a făcut să consacre adevăratele principii, amendamentul vornicului Filipescu s'a dat înapoi autorului său, (pag. 14 analele parlamentare române, vol. I) și s'a adoptat amendamentul logofătului Mihalache Cornescu care atât prin litera cât și prin spiritul său, consacră din nou tradițiunile și indiscutabilile principii».

VII. «Violarea aceluiaș art. 127, tăgadă de dreptate și denaturarea cererei mele, în sensul că Curtea consideră această cerere, ca o cerere de despăgubire pe care Curtea o subordonează condițiunei de a justifica o vătămare; condițiune necerută de lege și cu acest sistem Curtea refuză de a examina cererea mea, cu toate că atingerea liberului exercițiu al dreptului meu de proprietate, era incontestabilă și netăgăduită de părți».

Având în vedere decisiunea Curții de apel din București, s. II cu No. 101/98, atacată azi cu recurs;

Având în vedere că cesțiunea dedusă în judecata acestei Inalte Curți, prin recursul de față constă în a se ști, dacă dreptul de zeciuială acordat prin art. 127

din Regulamentul Organic proprietarului pe moșia căruia s'a deschis gură de ocnă, 'l are sau nu, și proprietarul din a cărui moșie Statul extrage sare, prin sistemul de galerii subterane, adică fără să deschidă gură de ocnă pe suprafața moșiei sale;

Văzând art. 126 și 127 din Regulamentul Organic;

Considerând că dreptul de proprietate asupra unei mine consistă în dreptul d'a extrage și a-și însuși produsul acelei mine, că dar când în art. 126 din Reg. Org. se ridică proprietarului solului dreptul d'a extrage sarea și a și-o însuși, adăogând: «fiind că acest drept este al stăpânirei» rezultă învederat că legea a recunoscut ca proprietar al sărei nu pe stăpânul solului sub care se află mina, dar pe Stat;

Considerând de asemenea că 'n virtutea suscitatăului articol proprietarul solului neputând obliga pe Stat a deschide o ocnă de sare, chiar când ar fi dovedit că o asemenea mină se află în proprietatea sa, rezultă că legea nu l'a privit ca proprietar al acelei mine, căci nu putea, dacă 'i-ar fi recunoscut acest drept, să 'i ridice pentru tot d'a-una. — aceasta după bunul plac al stăpânirei, — mijlocul d'a se putea folosi de proprietatea sa; că această prohibițiune dovedește cu atât mai mult că legiuitorul n'a înțeles a recunoaște stăpânului solului nici un drept de proprietate asupra minei de sare când, comparându-se acest art. 126 cu art. 178 din aceeași legiuire, se observă că 'n virtutea acestui din urmă articol care prevede toate cele-l'alte mine afară de cele de sare, Statul nu poate lipsi pe proprietarul în pământul căruia s'ar descoperi vre-o mină, de dreptul d'a se folosi de produsul ei;

Considerând că art. 127, pe care partea recurentă își sprijină motivul de casare nu poate fi interpretat abstracțiune făcându-se de dispozițiunile art. precedent 126; că din momentul ce prin acel articol s'a stabilit dreptul exclusiv de proprietate a statului asupra minelor de sare, art. următor n'a avut în vedere de cât prejudiciul ce s'ar putea aduce proprietarului solului prin exercitarea acestui drept de proprietate a statului, și deci, fixarea despăgubirei ce 'i-s'ar cuveni într'un asemenea cas; că, prin urmare, art. 127 nu prevede și nu reglementează de cât acest drept de despăgubire în cas de prejudiciu;

Considerând că aceasta rezultă din chiar conținutul acestui articol căci el statuând pentru cazul deschiderii de acum înainte a unei ocne și dar a necesității d'a se lua în acest scop o porțiune de teren din o proprietate particulară, prevede pe de o parte modul de despăgubire a proprietarului solului, iar pe de alta obligațiunea acestuia d'a ceda statului terenul necesar ocnei pentru gură, curte și bătătură pentru care;

Considerând că chiar din lucrările pregătitoare rezultă că ceia-ce se dă proprietarului în acel articol nu s'a prevăzut de legiuitor de cât ca despăgubire a terenului de care proprietarul solului are să fie lipsit; căci cu ocaziunea citirei paragrafului din art. 126 că nimeni nu va putea să deschidă ocnă pe a sa moșie, fiind aceasta un drept al stăpânirei, s'a propus următorul amendament: «că stăpânirea să despăgubească pe proprietar pe tot anul cu o plată hotărâtă pe măsurătoare de pogoane în toată vremea cât locul acela nu va fi în stare de a se ara și a se semăna»; (analele parlamentare v. I, partea I, pag. 9); că de și art. 127 care a fost introdus în lege în urma acestui amendament, n'are aceeași redacțiune, nu se poate însă deduce că 'n ideia legiuitorului când s'a dat acestui articol redacțiunea ce o are, a fost d'a modifica dreptul exclusiv de proprietate ce rezultă pentru Stat din dispozițiunile art. 126, nici c'a voit să acorde proprietarului solului o despăgubire chiar atunci când nu 'i-ar lua nimic din terenul său; că aceasta rezultă din chiar declarațiunea propunătorului amendamentului a cărui redacțiune a devenit art. 127, când după ce face mențiune de conținutul amendamentului de mai sus, propune amendamentul său nu pentru a modifica ideia conținută în

acel amendament în ceia ce privește cazul când proprietarului 'i se cuvenea despăgubire, dar pentru a o face, după cum însuși o declară mai deslușită;

Considerând că aceasta fiind legislațiunea ce reglementează minele de sare, dreptul de proprietate prevăzut în art. 489 din Codicele civil, se află modificat, în puterea art. 491 din același codice, în ceia ce privește aceste mine și supus, prin urmare, dispozițiunilor cuprinse în Regulamentul Organic;

Considerând că ast-fel fiind motivele de casare sunt neintemeiate.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 14 Martie 1902

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Stelian G. Săvulescu cu Ad-ția financiară Prahova, recurs fiscal

Contribuții directe.—Patentă.—Căi de comunicație.—Minorii.—Dacă sunt supuși la aceste dări.—(Art. 1 din legea patentelor și art. 2 din legea pentru darea căilor de comunicație).

1. *Orî-cine exercită în țară un comerț, o industrie sau o profesie din acele cari nu vor fi coprinse în excepțiile prevăzute de legea patentelor, este supus la contribuția patentelor, fără a se distinge dacă este major sau minor.*

2. *Minorii cari vor administra ei înșiși casa și averea lor, sunt supuși la darea căilor de comunicație.*

Decisiunea 355/902. — Respins recursul făcut de Stelian G. Săvulescu, contra decisiunei comisiunei de apel din jud. Prahova cu No. 503/902 în proces cu fiscul.

Curtea,

În lipsa recurentului Stelian G. Săvulescu, ascultând pe d. Christu Grecescu, reprezentantul fiscului, în combaterea recursului.

Deliberând,

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care se constată că recurentul a cerut de la comisia de apel ca să fie apărat de orî-ce dare către Stat, căci de și întreprinde meseria de bărbier, însă prăvălia sa este într'o stradă izolată și nu are încă etatea de 21 ani, iar comisiunea de apel 'i-a respins apelul pe motiv că nici legea patentelor, nici legea pentru darea căilor de comunicație nu scutește pe nimeni de aceste dări când întreprind comerț sau o meserie oare-care;

Având în vedere că după art. 1 din legea patentelor, orî-cine exercită în țară un comerț, industrie sau o profesie din acele cari nu vor fi coprinse în excepțiile prevăzute în lege, este supus la contribuția patentelor, fără a se distinge dacă este major sau minor, iar prin art. 2 din legea pentru darea căilor de comunicație și minorii cari vor administra înșile casa sau averea lor, sunt supuși la această dare;

Că așa fiind, bine a judecat comisia de apel.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Audiența de la 6 Martie 1902

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Perceptorul Circumscripției 25 Caracal cu Dumitru N. Istrate și Voicu Barbu, recurs fiscal

Contribuții directe. — Competință. — Competința comisiilor de recensământ. — Descărcarea unui perceptor de debitul său.—Instanța competentă a face aceasta. — Curtea de compturi — (Art. 126 din legea comptabilității Statului).

Comisiile de recensământ nu au competența de a statua de cât asupra diferendelor dintre Stat și particulari în ceea ce privește constatarea și impunerea lor la impozite. În ceea ce privește însă descărcarea debitului unui percepător, Curtea de compturi este instanța competentă a se pronunța asupra unei asemenea cesiuni.

Decisiunea 201/902. — Respins recursul făcut de Perceptorul circumscripției 25 Caracal, contra decisiunii comisiunii de apel din județul Romanați No. 78/902 în proces fiscal cu Dumitru N. Istrate și Voicu Barbu.

S'a ascultat: d-l I. Arion din partea fiscoșului în desvoltarea motivelor de recurs în lipsa intimațiilor.

Curtea deliberând, și

Având în vedere că Perceptorul circumscripției 25 Caracal se plânge că comisia de apel i-a respins cererea de a scădea de la debitul său de la contribuțiunii pe Dumitru N. Istrate și Voicu Barbu ca bătrâni și insolvabili;

Considerând că din complexul legii de constatare și percepere, rezultă că comisiile de recensământ nu au competența de a statua de cât asupra diferendelor dintre Stat și particulari în ce privește constatarea și impunerea lor la impozite;

Că după art. 126 legea asupra comptabilității publice, instanța competentă de a pronunța descărcarea debitului, este numai Curtea de compturi;

Că în specie fiind vorba de o cesiune pur administrativă privitoare la gestiunea agenților fiscali, asemenea cesiuni nu se pot rezolva pe cale de scădere sau adăogire în roluri de comisiile de recensământ;

Că prin urmare recursul are a fi respins ca nefondat. Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Audiența de la 21 Martie 1902

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Șmil Hahamu cu Ad-ția financiară Neamțu, recurs fiscal

Contribuții directe.—Căi de comunicație.—Scutire.—Cler.—Haham.—Dacă hahamii sunt scutiți de această dare.—(Art. 4 din legea pentru darea căilor de comunicație).

Reprezentanții clerului de orî-ce rit, adică preoții, diaconii și monachii, sunt scutiți de plata dărei căilor de comunicație.

Hahamii, neîndeplinind nici un serviciu religios pe lângă sinagoge, nu sunt considerați ca făcând parte din cler, și deci nu sunt scutiți de darea căilor de comunicație.

Decisiunea 540/902. — Respins recursul făcut de Șmil Hahamu, contra decisiunii comisiunii de apel din județul Neamțu No. 146/902 în proces cu fiscoșul.

Curtea,

În lipsa recurentului Șmil Hahamu, ascultând pe d. I. Arion reprezentantul fiscoșului, în combaterea recursului.

Deliberând, și

Având în vedere că recurentul invoacă ca motiv de casare exces de putere și violarea art. 4 din legea dărei căilor de comunicație care scutește pe membrii clerului de darea căilor de comunicație, și el ca haham care face parte din clerul de rit mosaic, trebuie scutit de această dare, nu impus cum a făcut comisiunea comunală și comisiunea de apel care i-a respins apelul;

Având în vedere art. 4 din legea pentru darea căilor de comunicație;

Considerând că prin al. I din acest text de lege, sunt scutiți de darea căilor de comunicație clerul în genere de orî-ce rit, însă legea are grije să explice ce înțelege prin cler, arătând în paranteză în acest aliniat: preoții, diaconii și monachii;

Că prin urmare legea nu a voit să scutească de această dare și pe hahamii cari nu îndeplinesc nici un serviciu religios pe lângă sinagoge;

Că ideea legiuitorului de a nu scuti pe hahamii de această dare ne voind a-i considera că fac parte din cler, mai reese și din tabloul adițional de comerțurile, industriile și profesiunile neprevăzute în tabelele de patentari și cari urmează a se taxa, conform legii patentelor, prin asimilare, tablou publicat în «Monitorul Oficial» No. 260 din 19 Februarie 1900, și prin care profesiunea de haham, tăctor de paseri, este asimilată, în ceea-ce privește patenta, cu profesiunea de ofițer de sănătate;

Că dar legiuitorul departe de a-i considera ca făcând parte din cler, i-a considerat ca făcând meseria de tăctori de vite și paseri, impunându-i la patenta;

Că așa fiind motivul invocat este neîntemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Audiența de la 25 Aprilie 1902

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Const. I. Nenișor cere ștergerea lui I. Bocan din listele electorale ale coleg. I de cameră și II de senat

Drept electoral.—Cens.—Venit.—Venit brut sau net.—Partea de venit scutită de impozit.

Prin cuvântul «venit» întrebuițat de legea electorală, se înțelege venitul brut iar nu net, prin urmare, în venitul care constituie censul electoral trebuie socotit și partea a patra din venitul unei case, parte scutită de impozit.

Decisiunea 208/902. — Respins apelul făcut de Const. I. Nenișor, contra sentinței electorale a trib. Ialomița No. 69/902 și menținut înscrierea d-lui Iosif G. Bocan în listele electorale ale coleg. I de cameră și II de senat.

Curtea,

Ascultând pe d. avocat Eliad din partea apelantului Const. I. Nenișor, în lipsa alegătorului Iosif G. Bocan.

Deliberând, și

Având în vedere că apelantul cere ca, reformându-se sentința apelată, să se ordone ștergerea alegătorului Iosif G. Bocan din listele electorale ale colegiului I de cameră și al II-lea de senat, din jud. Ialomița, pe motiv că în venitul care constituie censul nu trebuie socotit și a patra parte care e scutită de impozit;

Considerând că prin cuvântul venit, întrebuițat de legiuitor în termeni generali prin art. 3, 8 și 9 din legea electorală, are a se înțelege venitul brut, iar nu net; prin urmare, în venitul care constituie censul electoral, trebuie socotit și partea a patra din venit scutită de impozit, așa că cu această parte alegătorul Iosef G. Bocan având un venit mai mare de 1200 lei anual, are censul cerut de art. 3 și 9 din legea electorală pentru a figura printre alegătorii coleg. I de cameră și al II-lea de senat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelul, etc.

Audiența de la 25 Aprilie 1902

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Constantin Zăgănescu și C. Munteanu, cer ștergerea d-lui Simion Pătrulescu din listele electorale ale coleg. I de comună din Slatina

Drept electoral. — Colegiul I comunal. — Dispensă de cens. — Absolvirea unei școli de învățământ secundar. — Școala practică de agricultură de la Strihareț. — Dacă este o școală secundară. — (Art. 4, partea I din legea pentru alegerea consiliilor comunale).

Fac parte din colegiul întâiului comunal, cu dispensă de cens, cei ce au absolvit cel puțin o școală de învățământ secundar.

Școala practică de agricultură de la Strihareț nefiind de cât o școală primară în care se predă cursuri elementare de agricultură, însoțite de lucrări practice agricole, absolvenții acestei școli nu pot fi înscrși în colegiul întâiului comunal cu dispensă de cens.

Decisiunea 233/902. — Admis apelul făcut de Const. Zăgănescu și C. Munteanu, contra sentinței electorale a trib. Olt No. 161/902 și ordonat ștergerea d-lui Simion Pătrulescu din listele electorale ale coleg. I de comună din Slatina.

Curtea,

Ascultând pe apelanți, în desvoltarea motivelor de apel.

Deliberând, și

Având în vedere că apelanții cer ca reformându-se sentința tribunalului, să se ordone ștergerea lui Simion Pătrulescu din listele electorale ale colegiului I de comună din județul Olt, comuna Slatina, ca fiind rău înscris cu dispensă de cens ca absolvent al unei școli secundare, când numitul nu a absolvit de cât școala practică de agricultură de la Strihareț;

Având în vedere că după art. 4, partea I aliniatul D din legea pentru alegerea consiliilor comunale, fac parte din colegiul I comunal, cu dispensă de cens, toți cei ce au absolvit cel puțin o școală de învățământ secundar;

Considerând că, în speță, din sentința apelată se constată că tribunalul a înscris pe Simion Pătrulescu în colegiul I comunal din Slatina pentru că a absolvit învățământul școlii de agricultură din Strihareț;

Considerând că școala practică de agricultură de la Strihareț nu este o școală de învățământ secundar, nefiind de cât o școală primară în care se predă cursuri elementare de agricultură, însoțite de lucrări practice agricole;

Că dar, rău tribunalul a înscris pe Simion Pătrulescu în colegiul I comunal pe motiv că ar fi terminat o școală de învățământ secundar;

Că așa fiind, apelul este întemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, admite apelul, etc.

Audiențe de la 3 Mai 1902

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

T. C. Mănescu cere înscrierea sa în listele electorale ale coleg. I comunal

Drept electoral. — Colegiul I de cameră. — Dispensă de cens. — Profesiunea de ziarist. — Art. 4, alin. I, din legea pentru alegerea consiliilor comunale).

Profesiunea de gazetar este o profesiune liberă, care dă dreptul de dispensă de cens pentru a fi înscris în colegiul întâiului comunal, dar numai atunci când este ocupațiunea principală și permanentă a cui-va iar nu și atunci când cine-va întreprinde asemenea ocupațiune în mod accesoriu și provisoriu.

Decisiunea 420/902. — Respinge apelul făcut de T. C. Mănescu contra sentinței electorale a trib. Ialomița No. 155/901.

Curtea,

Ascultând pe d-l advocat F. Gesticone din partea apelantului în susținerea apelului.

Deliberând,

Având în vedere că apelantul cere înscrierea sa în listele colegiului I comunal, pe motiv că este dispensat de cens ca ziarist;

Considerând că profesiunea de gazetar este o profesiune liberă, care dă dreptul la dispensă pentru a fi înscris în colegiul I comunal conform art. 4 al I legea electorală comunală, dar numai atunci când este ocupațiunea principală și permanentă a cui-va iar nu și atunci când cine-va întreprinde asemenea ocupațiune în mod accesoriu și provisoriu.

Că în speță se constată că apelantul n'are profesiunea de gazetar ca o carieră permanentă ci numai ca ocupațiune accesorie la funcțiunea ce ocupă și numai la intervale neregulate.

Că prin urmare apelul are a fi respins.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelul, etc.

JUDECATORIA OCOLULUI VI BUCUREȘTI

Audiența de la 22 August 1902

Cartea de judecată No. 2995

Formulă executorie. — Dacă în redactarea formulei executorie se pot face schimbări sau trebuiesc întrebuițate întocmai expresiunile arătate în art. 135 din procedura civilă. — (Art. 135 Pr. civ.; 36 din Constituție).

In redactarea formulei executorie trebuiesc întrebuițate întocmai expresiunile arătate în art. 135 din procedura civilă și judecata este în drept să anuleze titlu executoriu când în redactarea formulei acestui titlu s'au adus schimbări.

D-l D. C. Butculescu făcând contestație contra titlului executor pus pe cartea de judecată No. 1114/902, la 20 August s'au ascultat contestatorul prin avocatul Mavrodi și creditorul intimat Ch. E. Rosen prin d-l advocat C. Vortman.

Judecata,

Având în vedere că motivul de contestație al d-lui Butculescu contra urmării ce i se face de comisarul de urmărire ocol. 2 București pe baza cărții de judecată No. 1114/902 investită cu formula executorie este că s'a aplicat altă formulă executorie de cât cea arătată în art. 135 Pr. civ. aceea nouă și anume: în loc de *cu mila se zice prin mila*, în loc de *viitori se zice viitor*, în loc de *agenților se zice tuturor agenților*, în loc de

E R A T Ț

pentru a ei aducere se zice spre a ei aducere și în loc de spre credință se zice și spre;

Considerând că acest motiv de contestație este adevărat în fapt ;

Considerând că cuprinsul art. 135 Pr. civ. este imperativ și că deci judecătorul când este chemat a'l aduce la îndeplinire, nu-î poate schimba nimic din redacțiunea sa ;

Considerând că cuprinsul formulei executorie ca expresiune, mai ales prima parte, *Noi cu mila lui Dumnezeu și voința națională, Rege al României, la toți de față și viitori sănătate*, este o expresie veche, tradițională și tradiția a fost unul din motivele care a determinat pe legiuitor să o redacteze ast-fel cum a redactat-o, cu scop de a o păstra și de aci înainte ;

Considerând că din punctul de vedere al înțelesului literar între prepoziția *prin* și *cu* deosebirea este mare, căci *prin* cere un ablativ instrumental și arată mijlocul, sprijinul, stăruința etc. de care uzăm sau la care recurgem spre a ne atinge un scop, pe când prepoziția *cu* implică în sine ideia de asociație și efectuarea unei întreprinderi împreună cu acel cu care ne asociem așa : «am învins pe Turci fiind-că Regele cu regimentele sale au dovedit curagiu și dor de țară» sau «am învins pe Turci, fiind-că Regele prin regimentele sale, a dovedit curaj și dor de țară» Iată deci înțelesuri cu totul deosebite și nu este permis a schimba înțelesul formulei executorie ;

Considerând că *cu mila lui Dumnezeu* înseamnă un ajutor, un sprijin benevol și această milă e hărăzită de D-zeu de bună-voe, ca o răsplată a meritelor și nu a rugămintei interesate ori umilite, căci D-zeu nu se pretează la desertăciuni lumești și nici nu poate fi deconșiderat luându-l ca instrument ca prin *el cine-va* să ajungă Rege al unei țări ; Că din punctul de vedere literar și chiar religios sau divin s'ar putea aduce multe și prea multe argumente că alta este a zice *cu mila lui Dumnezeu* și alta este a zice *prin mila lui Dumnezeu*, însă nu este locul lor în cadrul unei hotăriri ;

Apoi din expresia *cu mila lui Dumnezeu* după care se adaugă și *Voința Națională* rezultă că Regele spre a putea da ordine să se execute o hotărire în numele său, trebuie să fie ajutat cel puțin ca tovarăși egali și de puterea divină și de puterea lumească, fără însă a considera aceste puteri ca instrumente ale Regelui, ci din potrivă trebuie a fi considerat Regele ca mandatarul lor ; și din acești două mandanți *mila lui Dumnezeu* este superioară *voinței naționale* și după cum *voința națională* conform Constituției este izvorul tuturor puterilor în stat și este atributul națiunii, tot ast-fel și *mila lui Dumnezeu* este un atribut divin ; și după cum *voința* poporului nu poate fi un instrument al Regelui, tot așa nici *mila lui Dumnezeu* nu poate fi un instrument al Regelor ;

Voința națională trebuie să fie spontană și de la ordinul *voinței naționale* poate abdica un Rege, dar de la *mila lui Dumnezeu* nu se poate sustrage nimeni, căci *voința* omenească față de cea D-zeiască este cu desăvârșire neputincioasă ; dar nu e locul aci a discuta teoriile dreptului divin, ci e de ajuns a spune că expresia *cu mila lui D-zeu* face aplicarea teoriei dreptului divin în formulele noastre executorii și trebuie păstrată așa cum am apucat-o și cum scrie la lege ;

Considerând că cele-lalte schimbări ca *viitor* în loc de *viitori* etc. nu trebuie și nu pot să figureze în formula executorie de cât cum le indică art. 135 Pr. civ. care este imperativ și suntem datorii a întrebuița expresia sacramentală și solemnă a acestui articol și nici de cum să o schimbăm ;

Ast-fel contestația de față urmează a se admite.

Pentru aceste motive, în numele legii, admite contestația făcută de D. C. Butculescu contra titlului executor pus pe cartea de judecată cu No. 1114/902 pe care-l anulează.

Jude (s) D. Neoulau

grefier (s) G. Râmniceanu

În discursul d-lui procuror general al Curții de Casație, George E. Schina, publicat în No. 55 de la 5 cor., s'au strecurat câte-va erori de tipar, pe cari ne grăbim a le îndrepta.

Ast-fel, la pag. I, col. II, la rândul 8 de sus în jos, în loc de «*Gratius*» să se citească *Grotius* ; la pag. II, col. I, la rândul 41, în loc de «*amfictio-riilor*», *amfictionilor* ; la pag. III, col. II, la rândul 41, în loc de «*inamână*», *innarmară* ; la pag. V, col. II, la rândul 43, în loc de «*Uartens*», *Martens* ; la pag. VI, col. II, la rândul 27, în loc de «*codificatoare*», *condițiunilor* ; la pag. VII, la rândul 2 din nota din col. I, în loc de «*Rooseti*», *Roseti* și la pag. VIII, col. I, la rândul 48, în loc de «*Mateus*», *Martens*.

I N F O R M A Ț I E

Facem loc în acest număr următoarei scrisori ce am primit din partea d-lui avocat Nicolae Xenopol și Redacțiunea afirmă că unei alte pene, mult gustată în ziarul nostru, aparține nota în chestiune, iar nici de cum avea notă n'a provenit din partea d-lui N. Xenopol, nici a fost inspirată de d-sa.

Domnule Director,

Vă rog să bine voiți a insera în coloanele ziarului D-v. următoarea declarațiune :

Sunt absolut străin de comentariile ce însoțesc decizia Curții de apel s. III București în procesul dintre Ferruccio Ferrero și Direcția Căilor Ferate, ce s'a publicat în ultimul număr al ziarului D-v. sub iscălitura Z.

Primiți, vă rog, Domnule director asigurarea dis-tinsei mele considerațiunii.

Nicolae Xenopol

Având adunat un stoc de peste 80 hotăriri *fiscale* și *electorale*, pronunțate de Inalta curte de casație în cursul anului acesta, credem a face un serviciu cititorilor publicând, în fie-care număr, câte 2—3 hotăriri, căci fie-care hotărire are aplicațiune la o speță deosebită.

Atragem atențiunea cititorilor asupra speței și cuprinsului cărței de judecată a Ocol. VI București, ce publicăm în acest număr.

A apărut în editura Tipografiei Ziarului Curierul Judiciar MIC DICȚIONAR JURIDIC de termene, în materie : Civilă, comercială, penală, etc., coprinzând și legea timbrului cât și taxele portareilor, pentru uzul zilnic al avocaților, magistraților, autorităților și justițiabililor, de Const. Țicu-Ștefănescu, avocat.

— Prețul 3 lei —

De vânzare numai la Redacția Ziarului «*Curierul Judiciar*» București, str. Carol 19, de unde se expediază contra valoare : mandat poștal sau timbre.

Rugăm pe abonații noștri, rămași în restanță cu plata abonamentelor, să bine-voiască a achita sumele datorite cât mai neîntârziat, direct către d-l Codreanu, la administrația ziarului în București, 6 Splaiul Brâncoveanu Voevod, prin mandat sau timbre poștale, sau în mâinile numai a vechilor încasatori autorizați : Manole Herișescu pentru București și I. Riveanu pentru provincie, de la cari vor primi în schimb chitanțe din registru cu matcă, prevăzute cu ștampila ziarului nostru.